

CHÚA NHẬT TUẦN XXII MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM A

- ⇒ **Sự khôn ngoan sáng tỏ, và không bao giờ lu mờ, những ai yêu mến nó, sẽ xem nó dễ dàng, và những ai tìm kiếm nó, sẽ gặp được nó.** Nó sẽ đón tiếp những ai khao khát nó, để tỏ mình ra cho họ trước. Từ sáng sớm, ai tỉnh thức tiến lại gần nó, sẽ không lao nhọc, vì sẽ gặp nó ngồi nơi cửa nhà mình. **Vậy tưởng nhớ đến nó là được khôn sáng vẹn tuyền; và ai tỉnh thức vì nó, sẽ chóng được an tâm.** Vì nó chu du tìm kiếm những kẻ xứng đáng với mình, vui vẻ tỏ mình ra cho những kẻ ấy trong các đường lối, và hết sức ân cần đón tiếp họ. (Kn 6:13-17)
- ⇒ Anh em thân mến, chúng tôi chẳng muốn để anh em không biết gì về số phận những người đã an nghỉ, để anh em khỏi buồn phiền như những người khác, là những kẻ không có niềm hy vọng. Vì nếu chúng ta tin Đức Giêsu đã chết và đã sống lại, thì cũng vậy, những người đã chết nhờ Đức Giêsu, Thiên Chúa sẽ đem họ đến làm một với Người. Bởi vậy, chúng tôi dựa vào lời Chúa để nói cùng anh em điều này: chúng ta, những kẻ đang sống, những kẻ còn sót lại khi Chúa đến, thì chúng ta không đi trước những người đã an nghỉ. Vì khi nghe lệnh và tiếng Tổng lãnh Thiên thần, và tiếng loa Thiên Chúa, thì chính Chúa từ trời ngự xuống, và những người đã chết trong Đức Kitô sẽ sống lại trước hết, rồi đến chúng ta, những kẻ đang sống, những kẻ còn sống sót, chúng ta sẽ được nhắc lên cùng với họ trên các tầng mây, đi đón Đức Kitô trên không trung, và như vậy, chúng ta sẽ được ở cùng Chúa luôn mãi. Vì thế, anh em hãy dùng những lời đó mà an ủi nhau. (1Tx 4:13-14)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ dụ ngôn này: "Nước trời giống như mười trinh nữ cầm đèn đi đón chàng rể. Trong số đó có năm cô khờ dại và năm cô khôn ngoan. Năm cô khờ dại mang đèn mà không đem dầu theo; còn những cô khôn ngoan đã mang đèn lại đem dầu đầy bình. Vì chàng rể đến chậm, nên các cô đều thiếp đi và ngủ cả. Nửa đêm có tiếng hô to: Kia chàng rể đến, hãy ra đón người. Bấy giờ các trinh nữ đều chỗi dậy, sửa soạn đèn của mình. Những cô khờ dại nói với các cô khôn ngoan rằng: "Các chị cho chúng em chút dầu, vì đèn của chúng em đã tắt cả". Các cô khôn ngoan đáp lại rằng: "E không đủ cho chúng em và các chị, các chị ra (nhà) hàng mà mua thì hơn". Song khi họ đang đi mua, thì chàng rể đến. **Những trinh nữ đã sẵn sàng thì theo chàng rể cùng vào tiệc cưới, và cửa đóng lại. Sau cùng các trinh nữ kia cũng đến và nói: "Thưa Ngài, xin mở cửa cho**

chúng tôi". Nhưng Người đáp lại: "Ta bảo thật các ngươi, ta không biết các ngươi.

Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày nào, giờ nào". (Mt 25:13)

+> “**Sự khôn ngoan sáng tỏ...**

=> Sự Khôn Ngoan phát xuất từ Đấng Tối Cao, đấng Tạo Hóa muôn loài muôn vật, và là “Ánh Sáng phát xuất từ Ánh Sáng” luôn luôn sáng tỏ, ... và **không bao giờ lu mờ**

+> “... Những ai yêu mến nó, sẽ xem nó dễ dàng, và những ai tìm kiếm nó, sẽ gặp được nó... - *Vậy tưởng nhớ đến nó là được khôn sáng vẹn tuyền; và ai tỉnh thức vì nó, sẽ chóng được an tâm...*”

=> Chúng ta nhớ đoạn trong sách Các Vua, khi Đức Chúa hỏi vua Salomon muốn xin gì, thì vị vua trẻ xin được ĐỨC KHÔN NGOAN – có thể vì vị vua trẻ này thật sự **yêu mến nó** – nên Đức Chúa đã ban, chẳng những Đức Khôn Ngoan, mà còn tài sản vàng bạc châu báu nữa; vì vua Salomon trở thành vị vua khôn ngoan và sáng giá nhất trong lịch sử dân Israel.

+> “... Những trinh nữ đã sẵn sàng thì theo chàng rể cùng vào tiệc cưới, và cửa đóng lại. Sau cùng các trinh nữ kia cũng đến và nói: "Thưa Ngài, xin mở cửa cho chúng tôi". Nhưng Người đáp lại: "Ta bảo thật các ngươi, ta không biết các ngươi. **Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày nào, giờ nào**"

== “... hãy tỉnh thức, vì các ngươi **KHÔNG BIẾT NGÀY NÀO, GIỜ NÀO...**” Một câu kết ngắn gọn bao hàm bao nhiêu là ý tưởng mà đã hơn một lần ai trong chúng ta cũng đã cảm nghiệm:

➔ **Còn sống sót** sau một “tai nạn” (tông xe, bão tố bất ngờ, lụt lội thất thường, vấp té nặng nề, v.v...), chắc ý tưởng đầu tiên nảy sinh trong trí: “**TẠ ƠN CHÚA!** – A Di Đà Phật! Tôi ...còn biết thờ! hihihihhi);

➔ Xin chia sẻ cùng quý Bạn cảm nghiệm những giây phút/giờ khắc của chính bản thân tôi sau khi bị đột quỵ lần thứ nhất (đã chia sẻ trong FB hai năm trước nên chỉ xin tóm gọn vài điểm chính): sau Kinh Sáng tại TTLS, San Jose, (lúc khoảng 6:03AM) chuẩn bị thánh lễ ½ giờ tiếp, tôi muốn đứng dậy ra ngoài Phòng Nguyện thay đổi không khí; bỗng như hai chân quy xuống, không đứng dậy được, nhưc đầu, chóng mặt, chực nôn ọe... Patrick ngồi sau lưng tôi thấy vậy, Soeur Từ (lo dọn thánh lễ cũng thấy vậy) vội đỡ tôi. Tôi ra hiệu: “đưa tôi vào phòng bếp để... nôn ọe” – Nói thật nôn rất cả cổ mà chẳng có gì... Patrick nói: “gọi 911!”, tôi lắc đầu, ra hiệu bảo đưa tôi về Maxey, nhưng Patrik đã gọi 911; khoảng 5 phút sau nghe còi hú: 911 đến, các nhân viên cấp cứu đặt tôi nằm trên brancard, giầy nhợ tùm lum trên hai tay, thân mình thì bó chặt vào brancard... Đến bệnh viện Regional Hospital of San Jose, người ta đưa tôi và phòng scan đầu rồi đẩy tôi vào một phòng ICU, trước khi tất cả mọi người đi ra khỏi phòng, một vị (có thể là bác sĩ) nói: “**BAD NEWS FOR YOU: blood is licking in your head**”, rồi tắt hết đèn, bỏ tôi một mình trong phòng ICU... Tôi đoán: “... **GIỜ** đã đến!” và lòng trí hướng về Cha trên Trời: “xin Cha đón nhận linh hồn con, nếu Cha không nhận thì... con biết làm sao đây?...”, rồi bao nhiêu suy tư ý tưởng về cuộc sống như trình chiếu trong tâm trí tôi... lung tung, loạn tưng xèo... Không biết tôi “... chết...” hay bất tỉnh bao lâu thì bỗng như “nghe” tiếng động dưới chân giường, đèn sáng trưng trong phòng, tôi hé mắt nhìn thì thấy 3,4 bác sĩ, 3,4 Y tá và 1, 2 nhân viên – rất đặc biệt, tôi thấy Huynh PHONG – ôi, mừng khôn tả, tôi mở mắt nhìn mọi người, chỉ nghe một bác sĩ nói: “**YOU ARE SO LUCKY**” rồi ghé vào tai Huynh PHONG nói gì gì đó, rồi tất cả rút lui... Huynh PHONG còn ngoái lại nhìn tôi, vẫy tay như “farewell! – vĩnh biệt!”, tôi **KHÔNG NÓI ĐƯỢC** – lưỡi thấy cứng ngắt! – vội làm dấu xin Huynh PHONG đem iphone đến cho tôi, Huynh PHONG quá thông minh hiểu tôi muốn gì, gật đầu rồi đi khuất.

= Lúc đó mấy giờ? Trưa? chiều? tối? – Tôi nghĩ là “chiều tối”-

= Nằm một mình trong phòng ICU tối om, tôi bỗng nhớ đến câu “... KHÔNG BIẾT NGÀY NÀO, GIỜ NÀO...” NGÀY thì may mắn tôi biết, còn nhớ: 14 tháng 5, vọng lễ Cha thánh lập dòng, quan thầy các nhà giáo, GIỜ? thì đành chịu! = Cũng như vài giờ trước, không biết tôi “... chết...” hay thiếp được bao lâu thì, bỗng nghe tiếng báo động trên đầu giường réo lên inh ỏi... Hé mắt ra nhìn thì thấy một số bác sĩ, y tá, nhân viên và Huỳnh PHONG đứng dưới chân giường, một y tá đến chích vào tay tôi một liều thuốc gì đó, tiếng báo động ngưng ngay; cũng ‘YOU ARE SO LUCKY!’ như lần trước, một nữ bác sĩ đến gần tôi, cầm hai tay tôi và bảo tôi “squeeze!” - tôi bóp mạnh hai tay bà, bà kêu lên: “you’re so strong!”, mọi người cười vui vẻ, không thấy ác ý gì... Một y tá hỏi tôi: “who is our president?”, tôi nghĩ trong đầu Trump! Nhưng sực nhớ lại ở đây toàn là D, nên ú ớ... BẢY ĐÀN! “very good!” – ai nấy cười vui vẻ rồi ra đi, một mình Huỳnh PHONG ở lại, đưa cho tôi iphone và giầy recharge, còn hơn thế nữa: Huỳnh PHONG nhìn tôi vui vẻ nói: “Moi có đem theo Minh Thánh Chúa đây, vous muốn rước lễ không?” – Tôi chấp hai tay trước ngực, gật đầu. Huỳnh PHONG lấy trong túi ra mẫu bánh nhỏ, bẻ ra một miếng thật nhỏ rồi giao cho tôi – có lẽ Huỳnh PHONG sợ tôi nôn mửa – tôi đón lấy cung kính bỏ vào miệng và cố gắng nuốt xuống, tâm trí thì thầm: “Xin Chúa ở trong con, đừng ra nghe! Ra thì khổ cho Chúa quá!...” Chúa không ra thiệt! mừng quá, tôi ú ớ (nói chưa được rõ ràng) “Tạ Ôn Chúa! tạ ơn Huỳnh Phong!” – Huỳnh Phong nhìn tôi... xúc động, rồi nói: “tối hôm qua, bác sĩ ghé nói vào tai moi: “... VERY SERIOUS!” Rồi Huỳnh Phong ra về.

= Một buổi sáng và một buổi chiều, đó là lần đầu tiên, ngày thứ nhất trong phòng ICU... chỉ đợi GIỜ...

= Khoảng vài tiếng sau, Soeur ÁnhLoan đến thăm tôi. Tôi rất mừng, Soeur hỏi tôi muốn uống nước không? Tôi gật đầu, Soeur nói gì với một cô y tá, cô y tá đem đến một ca nước, vừa ngậm một hớp mà tôi đã nôn ọe ra tứ tung quanh giường... Nhớ lại lúc rước Minh Thánh Chúa... Ôi nhiệm lạ!

Sau khi lau chùi vệ sinh giường và thay quần áo bệnh nhân cho tôi, Soeur ÁnhLoan hỏi cô y tá cho tôi ăn cháo được không? Cô y tá gật đầu.

Thế là, ôi! Ngon quá đi! Nhưng đến muỗng thứ ba thì... ôi thôi tôi nôn mửa tung tóe. Các cô y tá và Soeur AL cũng tiếp tay dọn dẹp vệ sinh. Tôi nói ú ớ: “I’m sorry!” nhưng một cô trẻ tuổi mỉm cười nói: “Don’t say that! I, we are here to serve and help you!” Ôi! TÌNH NGƯỜI sao cao quý và đẹp thế !

= Tôi vẫn tiếp tục ở trong phòng ICU 5 ngày 5 đêm, rồi mới được về nhà... và NGÀY, GIỜ... như đã/đang/sắp đến bỗng nhiên trở thành mù mờ huyền ảo. Tôi cảm

nhịệm đợc rằng: NGÀY, GIỜ... mà Đức Giêsu nói đến cũng như MYSTERY OF LIFE v/s MYSTERY OF DEATH!

Chỉ cần: TỈNH THỨC VÀ CẦU NGUYỆN!

- ⇒ Vấn đề là phải TỈNH THỨC như thế nào? Phải chăng tất cả 10 cô đều TỈNH THỨC đón chờ chàng rể đến? Nhưng chỉ có năm (5) cô đợc vào đón chàng rể, tại sao?
- ⇒ Để trả lời cho câu hỏi “tại sao?” == vì 5 cô này đã CHUẨN BỊ DẦU – 5 cô này KHÔN NGOAN thú thiệt!
- ⇒ Không rõ trong khi chờ đợi chàng rể đến, cả 10 cô đều CẦU NGUYỆN không? – Cứ xem như cả 10 cô đều “hồi hộp” CẦU NGUYỆN, nhưng 5 cô không đợc vào đón chàng rể vì không đợc CHÚA THƯƠNG NHẬN LỜI CẦU NGUYỆN sao?

Anh Chị Em và Thân Hữu nghĩ sao?